

27.6.21, Telecí, sborové shromáždění

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od všeho, čeho jsem se lekal. Ž 34, 2-5

PÍSEŇ 161 Tebe, Bože, chválíme

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
nechceme se bát, ale bojíme se. Lidí kolem nás, co s námi bude, ale i vlastní minulosti. Často si nevíme rady a marně hledáme, čeho se ve svých životech chytit, kam jít a kde najít účinnou pomoc. Býváme bezradní a bezmocní ve svých zápasech nejen o vlastní existenci, ale i o životy našich bližních. Proto Tě prosíme, nenechávej nás v tom všem samotné a podávej nám svou pomocnou ruku. Buď při nás, když se Ti my sami ztrácíme a nedej nám zahynout, když to i s našimi životy vypadá všelijak. A prosíme, dej nám dostatek radosti a pokoje a svého požehnání nejen pro tyto bohoslužby, ale i do našich všedních dní. Amen.

1. ČTENÍ Gn 13, 12-16

PÍSEŇ 384 Pomoz mi, můj Pane

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty před námi odhaluješ, co jinak zůstává skryto. Ty se nám dáváš poznat, když nás voláš k tomu vydávat o Tobě pravdivé svědectví a Ty nám pomáháš přiznat se ve své víře k Tobě a Tvému jménu.

Proto Tě prosíme, ujímej se nás i našich bližních, abychom na Tebe nezapomínali, ale žili Tebou ve dne i v noci.

Prosíme Tě, dej nám dostatek sil hledat v sobě víru, že spolu s Tvým jménem nemusíme žít jen ze dne na den, ale myslet i do budoucna.

A prosíme Tě, buď nám oporou, když hledáme místo u Tvého Otce a přimlouvej se za nás, když se nám ztrácí víra v jeho milost.

A prosíme Tě, vyslyš všechny naše tiché prosby, které nyní vkládáme do společné modlitby, jak jsi ji nás i Ty sám naučil: Otčenáš...

Amen.

POSLÁNÍ Když se však ty věci správně pojmenují, je jasné, oč jde. A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně. Ef 5, 13-17

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 10, 26-33

Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střech. A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle. Neprodávají se dva vrabci za halér? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců.

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapru před svým Otcem v nebi.

Milí přátelé,

přiznat se před lidmi ke své víře v Krista není vůbec snadné. Tím spíš, když víme, že by to stejně nepochopili, tak oč se snažit. Nebo když se s tím už někdy někde setkali a není pro ně cesty zpět. Nebo se mají tak dobře, že Pána Boha ani nepotřebují. Nebo se naopak mají tak špatně, že jim už ani Kristus nepomůže. V dnešní době je možné úplně všechno. Někdy je to však téměř nezbytné. Jsou v životě situace, kdy je to i zcela na místě. Kdy vyznat svou víru rovná se nechat Krista, aby se přiznal i k nám, a to i před soudným stolcem svého Otce v nebi. A naopak, kdy zapřít svou víru v Krista znamená riskovat, že nás Kristus zapře před svým nebeským Otcem a my tak budeme, víte kde. A jsou v životě situace, kdy i my máme

větší cenu než kdekterý vrabec v hrsti a je už jen na nás, jak si s touto svou cenou poradíme. Kdo se tedy k víře v Krista umí i přiznat a nenechává to na jiných, k tomu se nakonec přizná i Kristus sám, a to i před svým Otcem v nebi. A kdo naopak Krista před lidmi zapírá, toho i před svým Otcem v nebi nakonec zapře i Kristus sám. Jak jednoduché, a přitom neobyčejně složité. Víra v Boha i jeho Syna patří mezi nejsložitější Boží i lidské rovnice. Víra sama o sobě je někdy velmi náročná, natož víra v Boží působení a její vztah ke Kristu, který je svého času nesl spolu s ním. S Bohem nesl celý svět a k víře vedl nejen jeho lid, ale i všechny, kdo o ni projevoval zájem. Pán Ježíš ve svém povzbuzení ke statečnému vyznání několikrát opakuje: nebojte se. Nebojte se, neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno a nic skrytého, co nebude poznáno. Před Bohem se nelze skrýt ani nelze nic skrýt. Bůh ví o všem, co nás těší, ale i trápí a s čím nám nemůže pomoci ani druhý člověk. Bůh ví i o tom, co nevíme my ani o čem nemůžeme vědět my. Bůh ví víc než my a my nevíme nic víc, než ví Bůh. Ale zároveň to není soudce, který by nás za to, co nevíme, nebo co záměrně skrýváme, pronásledoval. Bůh je naopak velice milostivý a je útěchou i pro ty, kdo se někde ztrácejí, a to i tehdy, když mohou sami zmizet. Bůh je útěchou i pro nás, když se cítíme tak strašně sami a zároveň se nás snaží vést, když se opravdu někde ztrácíme nebo když bychom tu raději ani nebyli.

Bůh je ten, pro koho jsme se rozhodli, ať už sami nebo s někým a ve kterém je Kristus coby Syn člověka jako ten, který je spolu s námi i na lavici obžalovaných, když soudil svět a spolu s ním i nás. A Bůh je ten, který nám zvěstuje svou milost a tou nás vede i k životu věčnému, oblíbenému to tématu posledních dní, měsíců a snad i let. A Ježíš nám tuto skutečnost zahaleného odhaluje a chce nás jednak zbavit strachu z toho, co nevíme a jednak nám dát i poznat, co je zatím skryté. A co nám říká ve tmě, aby to nikdo neviděl, to máme povědět na světle, aby to naopak viděli všichni. A co uslyšíme v soukromí a má to zůstat jen mezi námi, pak máme sami hlásat ze střeš, aby to naopak uslyšeli úplně všichni. A nejde o nic jiného než statečné vyznání víry, která není jen naše, ale patří k ní i zvěstování ze všech stran. Dokonce i ze střešy našeho domu. Co může být výš. A nebojte se. Už druhé z Ježíšových úst. Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou. Bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle. Duše je důležitější než tělo, někdy teda určitě. A nemoc duše je horší než nemoc těla, to mi věřte. A přijít o tělo i o duši už je trochu moc. A je to proto, že fyzická stránka se dá opravit, zatímco duševní, tedy myšlenkové rozpoložení někdy jen dost těžko. A ten, který může i duši i tělo zahubit v pekle, je ten zlý, ten, který chce zničit celého člověka a nic a nikdo mu v tom nezabrání. Toho

jediného se máme bát, neboť člověk není jen to, co vidíme, ale i co slyšíme, a to je právě ta duše. Nejen co vidíme, ale i co slyšíme. A třetí nebojte se, týká se vrabců, ale ne v hrsti, ale těch, kdy se dva prodávají za halěř, což není mnoho. Ale ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce neboli bez Božího dopuštění. Takovou mají oba cenu. I oni jsou totiž Božími tvory a Bůh je v tom ne nechá. U nás však je spočteno úplně všechno. My to už máme spočítané. A je jen na Bohu, co nám připočte za spravedlnost a co už případně ne. Ale nebojme se, už potřetí. Nebojte se, neboť máte větší cenu než mnoho vrabců. Bůh nás má raději než toho vrabce v hrsti. I kdyby takových vrabců bylo třeba milion tři sta tisíc. Bůh nás má rád Celá ta Ježíšova řeč, kterých v té době nebylo vůbec málo, má především povzbudit, a to nejen ke statečnému vyznání nebo hned k trojímu nebojte se, ale především k tomu stát se jakoby celými lidmi. A těmi se můžeme stát jednak souhrou těla i duše, ale pak také tak, že se nebudeme bát všeho, co nás ohrožuje, kdo nás pronásleduje či co nás děsí, ať už v našich snech anebo reálně, ale spolehneme se na toho, kdo nad námi bdí ve dne v noci, kdo nás zbavuje našich strachů ať už z našich nemocí anebo přímo ze smrti a kdo nám dává vše, co potřebujeme k životu, ať už tomu časnému anebo věčnému. Právě smrt je velkým tématem, které nás provázelo skoro celý rok. A podle mě to není špatně. Nejen proto, jak moc jsem si oblíbil po-

hřební hostiny, ale proto, že právě ve smrti se otevírají i ty nejzásadnější otázky života. Z toho časného odchází se k věčnému, odkud už jednak není návratu a pak je to právě smutek, který nás obrací k věčnosti. Proč se mu však bránit? Na nejedné návštěvě se mi už několikrát stalo, že se ten druhý rozplakal. Ale ne z vděčnosti, ale právě ze smutku. Rozplakala se, protože přišla o někoho blízkého nebo měla strach, že o někoho přijde. Jsou to velmi vzácné, ale podle mě velmi důležité chvíle. I na pohřbech je nejdůležitější, že tam lidé mohou plakat. Je zajímavé, že jak jsme ve své víře všichni de facto sami, tak býváme sami i ve svém smutku. I ta Ježíšova řeč, jakkoli má znít povzbudivě, navíc ke statečnému vyznání, co už může být povzbudivějšího, tak ve skutečnosti mluví spíš o smutku. Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi. Co už může být smutnějšího. Jen přiznání a statečné vyznání víry vede k přijetí u nebeského Otce a kdo ho naopak zapírá, ten je tím samým Kristem též zapřen. Ale není to jen smutné, je to jen důkaz toho, jak je víra strašně složitá věc. A jak se ty věci víry hrozně těžko a neradi otevírají. Jedna z mých nejdůležitějších pastoračních návštěv byla právě o věcech víry. Sám jsem zasl, jak v tom my faráři selháváme. A je mi z toho smutno doteď.